

Cesk Freixas, Dies I Nits D'amor I De Guerra

Arribars cansada a casa
desprs de treballar,
obrirs, lenta, la porta,
et pesar el dia a les mans.

Veur com entres a la sala,
m'aixecar i m'abraars,
caurem rient, sense parlar-nos,
al millor lloc d'aquell sof.

A fora, la fosca ens banyar
i alguna espurna de la pluja
esquitxar tots aquells vidres
que ms tard s'entelaran.

Mullarem de negre els gots
i beurem buscant el delit,
ms en els nostres cossos,
que en els distants glops de vi.

-Qu hi ha, com ha anat el dia?
-Tenia ganes de plegar.
-Et regalo el sol, per tu, bonica.
I l'abraada em sorprendr.

-M'has trucat... ha passat res?
-Noms volia dir-te nosaltres.
-Ja t'ho vaig dir: no passaran!
I em semblars ms tendra que abans.

Vessar de ple el nostre môn
i et pintar amb aquests dits
els llavis que en el dibuix no tens
per cuidar les nostres nits.

Just abans d'agafar el son
amagar sota el coix
alguna rosa groga
que ens salvi el "tu" i el "mi".

M'estrenyers el nom amb fora.
-Vull que sempre sigui aix...
S'escapar alguna promesa:
-A mi ms, ho sento aqu...

-Ets tu! Sempre ho he vist tan clar!
Les gotes ja hauran parat.
-Ja t'ho vaig dir: no passaran!
I et fiar el cel, la lluna i la m.

Repicaran martells a l'obra
i xisclar el despertador,
alguna cosa t'illuminar,
ser el sol o la tardor.

Quedar encara algun tir
que vencerem amb la unitat,
i armarem aquesta revoluciô;
dies i nits de guerra i d'amor.